

Dursun Ali Duran

- Őirler -

Yayın Tarihi:

5.7.2007

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őirlerin tüm yayın hakları Őairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Őairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Őairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Şiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Őekilde sorumlu ve taraf değildir.

Dursun Ali Duran (1969-)

1969 yılında Kelkit'te doğdum. İlkokulu, Ortaokulu,Liseyi Kırşehir'in Mucur ilçesinde tamamladım.1986 yılında Gazi Üniversitesi Gazi Eğitim Fakültesi Güzelsanatlar Eğitimi Resim bölümüne girdim.1990 yılında mezun oldum. 1992-1996 yılları arasında Erzurum Olur ilçesinde çalıştım.1996-1998 yıllarında Krdz. Ereğlisinde Şehit Madenciler İlköğretim Okulunda çalıştım. 1998-1999 yılında Yalova Lisesinde çalıştım. 2000 yılında Bursa Yıldırım Şehit Piyade Er Rahim Keskin İlköğretim Okulunda göreve başladım. Halen aynı okulda çalışmaktayım. 1996 yılında Erzurumda,1999 yılında Yalovada resim sergileri açtım. Şu anda resim ve şiir çalışmalarını sürdürmekteyim.

Acıya uçmak

Gökyüzüne çizeriz acılarımızı
Sakladığımız kanatlarımız uçurur bizi
Her bir acıdan
Yeni umutlar doğururuz
Ankara gibi bir şehirde
Acılarla yoğrulmakta doyurur bizi
Severiz delice
Hiçbir yerine bakmadan
Kanatlarımız hala sağlamken
Uçarız yeni sevdaların rotasında
Göçmen kuşlar yalnız bırakmaz bizi

Dursun Ali Duran

Açlık ve ölüm

Ben ölürsem
Ne mutluluktan ölürüm
Yaşadığım çocukluğa ağlayıp
Ne gençliğin ateşine ölürüm
Sevgililere
Ne acıdan ölürüm
Ne ince hastalıktan
Ne sevindirici olmaktan
Ne köpeğimin acısına
Ne delinin şapkasına
Kolum kanadım kırılrsa ölmem
Ben ölürsem
Ne İstanbul sevdasından
Ne trafik kazasından ölürüm
Ben ölürsem
Açlıktan ölürüm
Vé beni bir zenginin mutfağına gömün

Dursun Ali Duran

Ankara

Ankara
Yaşama dair en güzel yer
Kirli ve sert havalarında
Nefes almakta zorlanırken
Kalbinde çiçekler açiverir
Seversin birden
Sakarya'da yanından geçen bir güzeli
Çiçekçiler geçer önünden
Aşkları anlatır gibi
Soluksuz seversin sevdi mi?
En çokta Ankara'yı
Delikanlı yüreği ile
Yalınsız cesurca
Abartısız seversin

Dursun Ali Duran

Ayrılık

Ayrılık tek başına geldi
Birimizi alıp öyle dönecek
Kucağımdasın güzelim
Uyandırmadan seni
Ölüm kadar sessiz
Üçümüz döneceğiz
Ayrılık
Sen
Ve
Ben

Dursun Ali Duran

Bir adamın itirafları

Bir yılanın ihaneti çaktı
Toprağın mücadelesine
Yaprağın cinselliğine dokunduk
Güzelliği kullanarak çoğaldık
Çoğaldıkça sığmaz olduk
Şıgmadıkça dağıldık
İhtirasımız hırsımız
Geme alınmaz oldu
Kavgalarımız çoğalmaya
Çoğaldıkça büyümeye başladı
Atlara binip alabildiğine
Çatlatırcasına koşturduk
Toprağın en güzel
Suyun en berrak yerinde
Durdurduk
Nefesimiz dağlara
Şarkılarımız gökyüzüne oldu
Taş yapılar
Hem sarayımız
Hem mezarımızdı
Firavunlar
Öyle büyüdüler ki
Kendi gözlerinde
Gökyüzü inecekti
Taşlar yükseldikçe
Olmadı
İnsandık nitekim
Ama kolay teslim olmadık
Kendi kemiğimize
Kendimizce en büyük
Bizdik içimizde
Bununla yetinmeyenler çıktı
Büüklüğü yere tükürülecek
Bir kılıcı süsleyecek
Belki bir küfürle yitip gidecekler çıktı
Biraz toprak
Biraz insan
Biraz ordu
Yetmedi belliki iskendere
Tek dünya büyüdü içinde
Ve bu rüyasıyla
Sevişti her gece
Fakat yine
Biraz toprak
Biraz insan
Biraz ordusu vardı
İmler ve paratorlar
Taşıyamadılar imparatorlukları
Ganimetin paylaşımı
Sorun oldu
Sınırlar çekemedikçe birbirlerini
Taze kana ihtiyaç duyuldu

Gecede parlayan altın dişler
Kılıç ıslığına teslim oldu
Bütün bunlar olurken
Uzun saçlı düşünceler
Zavallı beyinlerde büyüdü
Eli kanlı olanlar
Taze göğüslere sildi ellerini
Gözlerin bağırtışlarına sarıldılar
Bir kadınla yatıp
Başkasıyla kalktılar
Kadınlar
Her şeyin başında
Her şeyin sonunda vardılar

Dursun Ali Duran

Biraz önce öldüler

Ölü gibiydiler
Öyle gerçektir ki
Bakışlarında ki cansızlık
Ellerinden
Bedenlerinden
Ölüm akıyordu
Ölü gibiydiler
Sevgisizlik vardı
Yüzlerinde
En son öfkenin
Parmak izleri
Çocuklarına dokunamamış ruhlarının
Kaçkın bakışları
Asılı kalmış sevgi sözleri
Vicdanlarının sehalarında
İpin ucunda
Ölü gibiydiler
Onlar hala
Aşkları bilmeyen
Köşe başlarında
Kol kola geziyorlar
O kadar çoktular
O kadar ölüydüler ki
Biraz önce
Gerçekten öldüler

Dursun Ali Duran

Çiçekler ve yüreğim

Üzerimde yılların öfkesi
Bir gün vuracağım kendimi
Dönüp baktıkça utanıyorum
İnsanlığımdan
Ellerim hala titremekte
Korkudan değil biliyorum
Çaresizlikten
Beynimdeki son kurşun kaldı
Bir gün asılmak korkusu
Unutturur mu senide
Hâlbuki bütün isteğim
Çiçek ekmekti beyinlere
Şerefsizliğin her türlüsüne
Baş kaldırmışken
Kanımı bir duvara buluşturıverdiler
Kaldırımlar ıslandı
Çiçekler bensiz
Yüreğim sensiz kaldı

Dursun Ali Duran

Çocuklar silahlar ve gerçekler

Çocuklar büyüdü ellerinde silahla
Kan kokusu yapıştı yüzlerine
Bir elinde yumurtalı ekmeği
Diğerinde kan damlayan silahı
Yıkık binalarda
Ağaç arkalarında
Şaklanarak geçti oyunlu günleri
Ölü gibi rol yapıp
Yaralı gibi sürünebiliyordu
Pimini çekip attığı taş
Bombaydı onun yüreğinde
Tahta silahtan dumanlar çıkıyor
Yerde ölü yatan arkadaşına
Kinle bakıyor
Yaralı arkadaşına
Dayıyor silahı
Ve tetiği çekiyor
Belki rol yapıyorlar bize
Ama büyüdükçe
Gerçeği görecekler
Kan damlayan ellerinde

Dursun Ali Duran

Diyarbakır

Diyarbakır geceleri ağırdır
Surların üstünden
Çekip alırlar insanı
Yılların haklı gururu vardır
Gökyüzünde
Bulutlar dağılmaz
Dicle üstünde
Karpuz kokusu yayılır
Bir türkü yayılır
Özetler her şeyi
Yollar hep sonmuş gibi gelir insana
Renkler sevişir
Çocuk kadın ve erkeklerde
Mardin kapıdan uzanırsın sessizce
Yollarda türküler yetişir sana
Sen türkülerden habersiz
Aklında bin yılın hikâyesi
Dönemezsin geriye

Dursun Ali Duran

Doğaçlama

Mavinin derinliğinde
Boy ölçüŕebilir misin benimle
Yüzmeyi bilmesem de
Daha derine dalabilirim senden
Siyahın sonsuzluğunda
Yarıŕabilir misin benimle
Koŕmayı bilmesem de
Daha uzağı gidebilirim senden
Sarınn ateşinde
Oturabilir misin benimle
Yanmayı bilmesem de
Daha delice yanabilirim sende
Kırmızının ihtirasında
Yata bilir misin benimle
Sevişmeyi bilmesem de
Daha vahşice sevişebilirim senden
Peki beyazın saflığını
Hanginiz kirlitebilir benim gibi
Karanlığı sırtınızı dönüp
Boynunuzda kırmızı çiçekler
Sararmış suratınızla
Mavinin derinliğine
Zafer şarkılarıyla dalarken
Beyazın saflığını
Hanginiz kirlitebilir benim gibi

Dursun Ali Duran

Elekçinin kocası

Elekçinin kocası
Yorgun döner her gece eve
Bir yığın elek durur köşede
Birde elekçi karısı
Çingene şarkıları mırıldanır
Son dansın artıklarını toplar gibi
Şalvarının içinden fırlayan kadınlığı
Şişmeyen karnının sancılarını doğurur
Gizli sevişmenin acılarını taşır
Yosma tadında kalın dudakları
Göğüs uçları yorgun parmakların izindedir
Ve elekçi kadın
Yine kocasından habersiz
Bir yosma tadında kalın dudaklarını
Bir sonraki güne saklar
Bir sonraki bana

Dursun Ali Duran

Film

Bir varmış
Bir yokmuşla
Başlasaydı hayatım
Gökten düşen
Uç elmayla biterdi
Mutlaka
Ama ben birden
Başladım hayata
Hem de
En delikanlı yerinden
Unutuldum
Köşede kaldım
Roller dağıtılırken
Acıların hepsinde
Yaşamak isterken kendimi
Başkalarının acılarını
Yaşar oldum
Kendi sevdalarımı
Süslemek isterdim
İlk defa gördüğüm
Güzellere sarıldım
Anlamsızca
Bu benim için yazılmamış
Oynuyorum yinede
Belki figüranım ama
Öyle bir an kolluyorum ki
Yeniden yazılacak senaryo
En büyük rolde
Benim olacak elbet

Dursun Ali Duran

Hep çocuğum

Her gün çocuk olmak istedikçe
Her gün daha çok büyüdüm
Gözlerim büyüdü
Ellerim büyüdü
Yüreğim büyüdü
Bazen çocukluk günlerime gidiyorum
Birkaç arkadaşıma sarılıyor
Bilyelerimi sakladığı yerden çıkarıyor
Çıplak ayaklarımla bir topun peşine düşüyorum
Sıcak günlerde
Serinlemeye çalıştığım küçük havuzda
Tekrar yer arıyorum kendime
Bir çırak titizliğinde
stne basmadan bazı günlerin
Yürüdükçe yryesim geliyor
Çocukluğumda
Canım ceviz ağacım dostum
Çocukluğumun en büyük olanı sendin
Her bahar bymeni beklerdim yine
Yaprakların çoğaldıkça saklardın beni
Dostum ceviz ağacım
Şu an hala seni görüyorum
Sen benim için yine en büyük olansın
Uzağından gesem bile
Saygıyla bakıyorum sana
Bir gün seni keserlerse
Çocukluğumu kesecekler
Dnemeyeceğim dallarına

Dursun Ali Duran

Hey gidi zaman

Nasıl da kıvırıyor
Neresinden baksam
Tel tel elimde kalıyor
İnce ince dokunmuş anlar
Bir yanımda ağrılarım
Bir yanımda karanlıklar
Bir resmin üzerine çizdiğim
Başka bir resimden
Yırtıp attığım
Gülücüğümü kopardılar
Hala küçüğüm
Hala üstüm başım toz
O güzel kıyafetler
Benim değildi
Yüzleşiyorum ya
Kendimle
Elimde resimlerim
Ne yalan söyleyeyim
Büyümemişim ben yine

Dursun Ali Duran

Kan İzleri

Genliğin başı dumanlı günlerini yaşadım.
Gözlerimin arkasında hep,
Kurt izleri vardı.
Nefesler donardı benim gecemde,
Ben gecede daha bir canavardım.
Gülüşler donardı yüzümde,
Göz yaşları parça parça içime akardı.
Genliğin soğuk adımlı günlerini yaşadım.
Düşüncelerimde hep,
Kurşun izleri vardı.
Silahlar parlardı benim gecemde,
Ben gecede silahlarla yatardım.
Gelecek donardı yüzümde,
Yüzüm parça parça bana bakardı.
Büyük adımlı gölgeler geçirdi gençliğimde.
Saf yüzleri kirletirdi bakışlarım.
Bir kavganın içinde bulurdum ellerimi,
Ellerimde gençliğimin kan izleri
Kavgalarım bitmedi.
Sonra, baharda aşık olma hikayeleri.
Kafam çakmadı tabi, yürümedi.
Gözü yaşlı sahneler, yumuşatmadı beni.
İğde dalları, herkes gibi kokmadı bana.
Bıraktım herşeyi, çektim gittim.
Bıçak sırtında yaşamakmış kaderim.

Dursun Ali Duran

Kırmızı ve Gece

Sönünce gecenin gözleri
Yüzleri göremezsin artık
Uzaktaki köylere inerler
Bağırmaları duyarsın
Kırmızı da görünmez ki gecede
Görünse de uzaktadır
Bir küçük kız çıkar gözleriyle gecede
Ellerinde kuru yufka kırıntısı
Kurt ulumalarına çevirir yüzünü
Bakarsın kız yok olur
Sesi gelir uzaklardan
Kırmızıyı bilemez bağıramaz
Gece sakladığı için günahları
Siyah insanlar kaybolamaz
O siyah insanlar kızı alır kaçarlar
Gece izleri çabuk örter
Ter izleri kaybolur
Sıcak birer namlu olup karanlığa bağırırlar
Gözler kapandı mı gecede
Namussuz bir çığlık gibi kırmızıya dağılırlar
Adını söylemeyeceğim iki insan
Kırmızıyı çoktan giyinmiştir
Hem yakışmıştır onlara
Saf bir küfür gibidir yüzlerinde
Dönüp bakamazlar kendilerine
Elleri toprağa yakındır
Yavaştan çeker ellerini toprak
Ağırlığına alışıktır
Bilir bu iki insanı
Küçük kız bulsa da kırmızı giysileri
Sökemez ki yerinden
Yürekleri kaynamıştır geceye
Şimdi bu iki beyaz insan
Çoktan toprak olmuştur bile
Ağlamayı bilemez büyükler gibi
Gözlerine sarılıp geceleri
Kurt ulumalarına yaslanır
Onun da gözleri kırmızıdır
Sonra ilk kırmızıyı öğrenir renklerden
Ve o çocuk yaşında nefret eder
Kırmızıdan ve geceden

Dursun Ali Duran

Olmuyor iŖte

Ŗu karŖı ki dağlar inlesin mi
Bağırayım da
Ŗu uzanan deniz kprsn m
Bağırayım da
Ŗu koskoca orman alev alev yansın mı
AteŖimle
Peki insanlar bir tuhaf mı baksınlar bana
Deli diye
Çocuklara mı sarılısam arŖıda pazarda
Ŗana yakınlar diye
Ellerini mi psem bütün güzellerin
Senin ellerin diye
Yollara mı dŖsem
Bütün yollar sana diye
Geçen yılları mı unutsam mı
Hepsinde sen yoksun diye
İŖte güzelim
Ne yapsam olmuyor
Ne sen geliyorsun bana bir adım
Ne de ben sana

Dursun Ali Duran

Rüyaya dönebilsem

Kaybol sarhoş güneş
Sabahları beni uyandıran hep sensin
Bilmezsin ki geceden kalan ağırlığımı
Binlerce balık çeken ağ gibiydi gözlerim
Deniz sevdasına yanmıştı yüregim
Ah kürekler ah
Asılın ulan asılın
Ne durursunuz
Ufacık kayığa isyan mı eder
Bu kabaran deniz
Yıldızlar patır patır dökülür
Dalgalar üstüne
Bir yelkenli göğe yükselir
Ve aşağılara kadar iner
Kanatlarını yolarsın kelaynakların
Bir silah sesi yankılanır
Sokak lambalarında
Çingirak sesleriyle bir çerçi yaklaşır
Keçiboynuzuna bir silah verirsin
Çerçi sarhoş
Aynı şarkıyı bırakır sokaklara
Kürekler daha fazla dayanamaz
"Ulanlar" dökülür denizlere
Yalnız kalırsın
Ay sarı verir geceyi seninle
Ay'ı saran yoktur
Ah sarhoş güneş
Beni uyandıran hep sensin

Dursun Ali Duran

Şiirimin dili

Yorgun dağları kaldırmaya çalışmadın mı
Atlılarla çıktın yollara
Her defasında yorgun döndün
şavaşları anlatırken sevgiyi soktun kucağına
İhtilalleri sunmadın mı insanlara
Süsleyerek
Yalnızlıklara sarıldın yıllarca
Dağlara çıkardın insanları
Kurtuluşa sürükledin mitinglerde
Bir kadının dilinden döküldün
Namus ırz diye
Bir avuç suda boğacak kadar düşmanı
Doldurdun insanları canı burnunda
Yahya'nın koluna girmedin mi son yolculukta
Veli'yi götürdün İstanbul sevdasına
Hem sevdayım dedin hem türkü
Sevda türküsüyüm diyemedin bir türlü
Kaç yüz milyon defa yazıldın kâğıtlara ve kadınlara
şimdi bir ölümdü ayrılıktı diye
Yaklaşıyorsun bana
Kurtuluşum yok ama
şimdi yazıyorum bende
Ölümdü ayrılıktı diye

Dursun Ali Duran

Yine ocuğum

Plastik bir topla uyuduğum geceler,
Kokuyor yatağım.
Ayakları kokuyor babamın.
Erkek kardeşime sarılıyorum,
Ceviz ağacıyla uyanıyorum.
İkibuuk liram yok cebimde,
Birkaç bilyem.
Erkek kardeşim diyorum;
Kumarbaz oldu artık.
Bana sarılmıyor geceleri.
Babamın ayakları yine kokuyor.

Dursun Ali Duran

Yüreğim Kadar

Asla yüreğim kadar erkek olamadım.
Çıkıp yaşamın orta yerinde,
Bağıramadım tüm pisliklere.
Beni küçülten,
Yüreğimin büyümesiydi.
Hangi mermiye sarılıp,
Onun gibi kana bulanmıştım ki.
O hep erkek'ti benden.
Ruhsuz yaşantıma,
Boyun eğmedi asla.
O hep yumruktu havada;
İsyankardı,şerefliydi.
Yıldız çiçeklerine uzanırken bile,
Gururluydu.
Güz yapraklarına sarılıp kaçarken,
Onun haklı mücadelesini gördüm.
Dönemedim.
Asla yüreğim kadar erkek olamadım.
Bir küçük kız telaşı ellerimde,
Diz boyu utancıma baktım,
Yüreğime sarılıp ağladım.

Dursun Ali Duran